

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/132/2020
Identifikačné číslo spisu: 7816209543
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7816209543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. E., bývajúcej v J., zastúpenej JUDr. Ivetou Višňovskou, advokátkou, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Radničné námestie 4, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 93, o určenie bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 8Csp/110/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2019 sp. zn. 5Co/191/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2017 č. k. 8Csp/110/2016-82 vo výroku I. rozhodol, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXX z 2. júla 2012 uzatvorenej medzi Consumer Finance Holding, a. s., Kežmarok, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130 a Z. E., nar. K., J., je bezúročný a bez poplatkov, vo výroku II. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.372,52 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 99,50 eur a vo výške 82,50 eur a vo výroku IV. priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu - 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za to, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Uviedol, že pokiaľ žalovaná založila svoju obranu na argumentáciu v súvislosti s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, tento rozsudok nie je podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov. Konštatoval, že ako vyplýva z požiadaviek smernice a z požiadaviek zák. č. 129/2010 Z. z. k náležitostiam týkajúcim sa splátok úveru, tieto požiadavky sú v zjavnom rozpore -

uvedená smernica požaduje, aby zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzala výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a citovaný zákon požaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie mal na základe zisteného skutkového stavu za preukázané, že žalobkyňa čerpala úver v celkovej výške 5.715,88 eur a vzhľadom na to, že žalobkyni na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie vznikla povinnosť vrátiť istinu úveru bez úrokov a bez poplatkov, t. j. v sume 5.715,88 eur, pričom žalobkyňa preukázateľne zaplatila žalovanej na predmetný úver sumu vo výške 7.088,40 eur, žaloba žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná. Na strane žalovanej vznikla povinnosť podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu. Súd vo vzťahu k námietke premlčania nároku žalobkyne, ktorú vzniesla žalovaná uviedol, že v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie žalovanej súd považuje za úmyselné. Súd zastáva názor, že žaloba bola podaná v rámci subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty. Výrok o zaplatení súdneho poplatku sa opiera o § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch, keď súd zaviazal žalovanú zaplatením súdneho poplatku z návrhu, keďže žalobkyňa bola od poplatku oslobodená, súd jej žalobe vyhovel a podľa výsledku konania poplatok zaplatí žalovaná, ak nie je od poplatku oslobodená. S poukazom na skutočnosť, že žalovaná od poplatku nie je oslobodená, súd ju zaviazal zaplatením súdneho poplatku vo výške 99,50 eur (t. j. o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy) podľa položky 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov a vo výške 82,50 eur (t. j. o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.372,52 eur) podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP dôvodiac, že v danom prípade mala žalobkyňa vo veci plný úspech, preto jej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2019 sp. zn. 5Co/191/2018 v o výroku I. rozhodol, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalovanej, Všeobecnou úverovou bankou a. s. Vo výroku II. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. tak, že žalobu zamietol. Vo výroku III. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a vo výroku IV. rozhodol, že žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ ide o eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018 (a následne aj v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018). Odvolací súd uviedol, že v citovanom rozsudku Najvyšší súd SR konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zák. č. 129/2010 Z. z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. bol v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10

ods. 2 písm. h/ smernice (bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018). Odvolací súd dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, a z tohto dôvodu nejde o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. Dôvody, pre ktoré súd určil spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, neboli správne vyhodnotené, a preto jeho záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. považuje odvolací súd za nesprávny.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu posudzovaná rozdielne, a to o otázku „vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov (istina, úrok, iné poplatky)“. Dôvodila, že právne posúdenie odvolacieho súdu je nesprávne v tvrdení, že z uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 2. júla 2012 je zrejmé, že obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Poukázala na rozdielnu rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 146/2017 a 7 Cdo 128/2016.

4. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie dovolateľky ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

7. Pokiaľ dovolateľ opiera prípustnosť svojho dovolania o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

8. Dovolateľka následne vyvodzujúc svoje dovolanie z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od vyriešenia dovolacej otázky, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu posudzovaná rozdielne a to v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 146/2017 a 7 Cdo 128/2016, keď mal odvolací súd za to, že nedošlo k porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď v zmluve uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou podľa dovolateľky absentovalo rozdelenie splátky na výšku istiny, úrokov a iných poplatkov, čo malo za následok určenie takejto zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov.

9. Vzhľadom na to, že dovolateľkou nastolená právna otázka už bola riešená vo viacerých rozhodnutiach dovolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 56/2018, 4 Cdo 211/2017, 4 Cdo 187/2017) a ohľadom

dovolatelkou nastolenej právnej otázky už existuje ustálená rozhodovacia prax, dovolací súd pristúpil k jej posúdeniu a riešeniu z pohľadu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Otázku interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. už najvyšší súd, ako dovolací súd, riešil vo vyššie uvedených rozhodnutiach, a to predovšetkým v rozhodnutí 3 Cdo 56/2018 z o 17. apríla 2018. Z obsahu odôvodnenia uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá, tak ako je nižšie uvedené, účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

11. Odvolací súd teda dospel k správne právnemu záveru, keď konštatoval, že zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, a z tohto dôvodu nejde o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z.

12. V posudzovanom prípade sa teda dovolací súd pri riešení predmetnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej vo vyššie uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu.

13. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľky nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné, neostávalo dovolaciemu súdu iné ako dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.